Отець Павло був людиною веселою, любив гарних молодиць, добре вино і гострі приправи. І гострі імена людські. Навколо все Івани та Івани, Марійки та Марійки, а є ж у святцях 2 такі прецікаві імена, як Псой, Віл, Аполлос. Псоя у Шахівці не було, Віла теж, а Аполлос був — дід Гопало, отож — бог Сонця, Краси, Поезії, Кохання! Проте це була робота веселого попередника — отця Павла. А отець Павло теж не Хотів пасти задніх, надто коли мова про дівчаток заходила. Любив він їм давати звучні імена, фривольні часом, от як Євпистимія, наприклад, бо знав, що, за законом народної етимології, шахівчани з тієї Євпистимії неодмінно Пестину, Опестину, Лепестину зроблять. Хе-хе! Пікантно... А хіба не пікантно взяти святці, знайти в них Феклу, Фотінію, Соломонію і, реалізувавши їх біля купелі, дістати такі шедеври, як Векла, Хостина, Солоха? Утішно!..

Своєму приятелеві, вродливцеві Кнеру Максиміліану Орестовичу, він розповідав одного разу:

— Але й Хіврі, Солохи, Хотини тепер рядовими іменами стали. Ще б перчику! Тож якось приносять до мене дівчинку хрестити. А мені тридцять років, демони в крові гуляють, грають там. Думаю: випада добра нагода повеселитися. Питаю кума: "Як наректи вашу хрещеницю?" Відповідає: "Так і так, батьки народженої і ми, куми, просимо назвати її Марійкою..." — "Хе! Марійкою я вам так і назву, аристократи репані!" — думаю. А вголос кажу: "Ні, сьогодні в святцях не Марійчин день, а який саме — книга покаже". Узяв святці і у вічі випало якесь таке несусвітно скажене слово: "Синклітикія. Чуєте? Синклітикія! Це від латинського — синкліт, сенат! Отож Синклітикія — дочка сенатора! Як звучить! Оврам Гнояк — сенатор, а дочка його — Гнояківна! Ховаю регіт, статечно виголошую: "Нарікається раба божа во ім'я отця, сина і святого духа Синклітикією..." Вимовив оте ім'я, зиркаю на кумів і бачу: кума це слово, мов довбнею по голові вдарило, аж очима закліпав сердешний; кума не така вразлива була, швидко отямилась, перепитала: "Як ви сказали, батюшко?" — "Синклітикія",— відповідаю" "Ага, ага, розумію, батюшко. Дякуємо, до побачення!" Пішли. Стою біля

вікна, дивлюся їм услід, думаю, що ж то вони, бідолашні, робити будуть з тією Синклітикією, як вийдуть із становища? Минуло півроку, зустрічаю якось на вулиці матір тієї новонародженої, питаю: "Як же ж там ваша донечка поживає?" — "Це ж ви про котру?" — "Та про найменшеньку, про оту, що Горпина з Гнатом хрестили".— "А, то ви про Секлеточку? Нічого, спасибі вам, росте. Там такс втішне..." — "То ви, виходить, Секлеткою назвали?" — питаю. "Еге ж, Секлеткою, Секлеткою, бо знаєте, батюшко, по-церковному ніхто не второпа, то ми по-своєму..." Ні, бестії! Таки знайшли вихід з безвиході та ще й який! Ухопилися за звукоряд с-к-л-т і на ньому споруду свою звели: Сек-лета!

Отець Павло був демократом, то кінець кінцем дав схвальну оцінку винаходу своїх парафіян. А Ккер Макси-міліан Орестович — ні. Він копилить губи і зневажливо вимовляє:

— Сэклзта! Фі! Це не Жанет, Люція, Мері!!!

Можна зрозуміти сердешного Максимі ліана Орестовича. Вже чверть століття минуло з того часу, як він змінив своє прізвище, став Кнером, а кляті мужики, як і раніше, продовжували Кнуром його звати!

1972—1975

1 С и к к л і т и к і я (похідне від гр. зупкІеЧоз) — сенат, збори.

2 Святці — церковна книга, яка складається із місяцеслова, пасхалії (таблиці для щорічного визначення дня Пасхи), деяких молитов, а також — календарного списку християнських "святих" та свят на їхню честь.